

Arrest

nr. 116 381 van 23 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U stelt een Afghaanse staatsburger te zijn, behorende tot de etnische groep der Tadzjeken en van soennitische geloofsovertuiging. U bent geboren in het dorp Khoja, nabij het districtscentrum van Paghman in de provincie Kabul. U woonde hier uw hele leven. Gebaseerd op wat uw moeder u zei, zou u in 2011, bij aankomst in België, 17 jaar zijn geweest. In België bracht men u er na een leeftijdsonderzoek van op de hoogte dat u op dat moment 21 jaar oud was. U ging nooit naar school en oefende nooit een beroep uit. Toen uw vader, die metselaar was, nog leefde zorgde u de hele dag voor de twee tot drie schaapjes die jullie jaarlijks grootbrachten voor eigen consumptie. Soms hielp u uw vader bij wat metselwerk, als dit in jullie eigen dorp was. Na de dood van uw vader zorgde uw oom van moederskant, die handelaar was, voor jullie.

In de tijd van de jihad was iedereen uit uw streek bij de mujahedin. Uw vader en diens broer, uw oom waren ook bij de mujahedin. Uw oom werd in die periode gedood door commandant A. (...).

Zo'n zes of zeven jaar geleden kwam uw vader om. Hierna lichtten uw twee nog levende ooms aan moederskant en vaderskant u in over het feit dat commandant A. (...) jullie vijand was en dat hij achter de dood van uw vader zat. Zij waarschuwden u dat commandant A. (...) jullie nu zou kunnen aanvallen en vermoorden.

Recentelijk werd commandant A. (...) hoofd van de politie in uw district, Paghman. Tijdens de maand ramadan van het jaar dat u Afghanistan verliet, zat u met vrienden in de tuin aan de Taq-e Zafar (triumfboog) in Paghman. Toen kwamen er soldaten van commandant A. (...) die begonnen te schieten. U besepte dat commandant A. (...) u wou doden en vluchtte in allerijl naar huis. Uw familie zei dat het beter zou zijn dat u het land verliet omdat commandant A. (...) u wilde doden. Uw oom zocht een smokkelaar en zorgde voor het nodige geld.

Twee tot drie maanden later verliet u Afghanistan en reisde via Iran, waar u een tweekant maanden verbleef naar Griekenland, waar u zowat een jaar verbleef. Via Italië en Frankrijk, waar u telkens een paar weken verbleef, reisde u dan verder naar België, waar u op 5 april 2011 een asielaanvraag indiende.

Na uw aankomst in België vernam u dat commandant A. (...) uw broer, S. (...), heeft gearresteerd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door commandant A. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, van de Vreemdelingenwet kan toekennen omdat u de elementen die de basis van uw vrees zouden vormen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert dat commandant A. (...) u wil vermoorden en u stelt zich daarvoor enerzijds te baseren op wat uw ooms u zeiden en anderzijds op een reeks gebeurtenissen waaruit zou blijken dat commandant A. (...) het op uw familie en op u heeft gemunt. Uit de analyse van uw verklaringen betreffende het onheil dat uw familie zou zijn overkomen, kan echter niet worden geconcludeerd dat commandant A. (...) het op u of uw familie heeft gemunt. Uw verklaringen betreffende wat uw ooms u vertelden over dreiging vanwege commandant A. (...) vermogen evenmin om die dreiging voldoende te concretiseren. Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast door onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.

Voor wat betreft uw oom stelt u dat deze in de periode van de jihad werd omgebracht door commandant A. (...) (CGVS, p.14). U zou nog heel klein geweest zijn en hem nooit in levenden lijve gezien hebben (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe uw oom kwam te overlijden tijdens de Jihad kan u enkel zeggen dat zij al vijanden waren van daarvoor. Nogmaals gevraagd hoe hij exact omkwam bevestigt u nogmaals dat niet te weten. U stelt enkel te weten dat ze ruzie hadden en dat uw vader en ooms u vertelden dat deze ruzie aan de basis lag van zijn dood. Wel zou u zeker zijn dat A. (...) de schuldige was (CGVS, p. 15). Aan deze verklaringen kan echter weinig gewicht worden toegekend. U heeft immers korte tijd daarvoor verklaard dat u voor het eerst over de vijandschap tussen A. (...) en uw familie hoorde na de dood van uw vader (CGVS, p. 11). Slechts toen zouden uw ooms u hebben gezegd dat zijn vijanden (hier wordt A. (...) bedoeld – zie CGVS, p. 12, 14, ...) daarmee te maken hadden en dat uw oom en vader "daar al eerder over wisten". Het is in die context dus onmogelijk dat uw vader u hierover zou hebben verteld. Zelfs aangenomen dat u dit dan wel zou hebben gehoord van uw ooms na de dood van uw vader kan weinig waarde worden gehecht aan de bewering dat commandant A. (...) achter de dood van uw oom zat. Immers, dat zou impliceren dat uw ooms u dit zouden hebben verteld in de context van de dood van uw vader waarvan echter evenmin kan worden aangenomen dat commandant A. (...) hier enige hand in had (zie lager). Indien uw oom werkelijk zou zijn omgebracht door commandant A. (...) mag trouwens worden verwacht dat u zich zou hebben geïnformeerd naar de achterliggende redenen van deze situatie. Dat u ten tijde van deze gebeurtenissen zeer jong was is geen excuus daar u volhoudt dat deze vete vandaag de dag nog een zware impact op het leven van u en uw familie heeft. Toch weet u in het geheel niet waarom commandant A. (...) uw oom zou hebben gedood (o.a. CGVS, p.15).

Wat betreft uw bewering dat commandant A. (...) uw vader vermoordde (CGVS, p. 12), een mening die klaarblijkelijk gebaseerd zou zijn op wat uw ooms u vertelden (CGVS, p. 11), moet ook worden vastgesteld dat hier geen enkele concrete indicatie voor is. Weerom moet er worden op gewezen dat u slechts kan speculeren over de redenen waarom A. (...) uw vader zou willen doden. U stelt dat uw vader mogelijk iemand van hen had gedood omwille van de dood van uw oom maar u vroeg dit nooit aan uw ooms, u zou immers plots schrik hebben gekregen (CGVS, p. 16). Men kan zich moeilijk voorstellen dat iemand wiens oom en vader zijn omgebracht en die nu zelf een doelwit is niet

eens de moeite zou doen om inzicht te verkrijgen in de situatie. Dit tast de geloofwaardigheid van uw vrees tegenover A. (...) aan. Dat er geen sprake kan zijn geweest van een door commandant A. (...) tegen uw vader gerichte aanslag blijkt des te meer uit een diepgaandere bevraging van omstandigheden van de dood van uw vader. Daaruit blijkt dat uw vader als metselaar meewerkte aan een brug in de stad. Op de werf waren talrijke mensen, waaronder buitenlandse troepen, aanwezig. Op deze werf werd een zelfmoordbomaanslag gepleegd waarbij meer dan tien doden vielen, waaronder ook een aantal buitenlanders (CGVS, p. 16-17). Gevraagd waarom u denkt dat die aanslag tegen uw vader was gericht en dat A. (...) erachter zat, zegt u – in tegenstrijd met uw andere verklaringen – noch te denken dat commandant A. (...) achter de aanslag zat noch te denken dat uw vader het doelwit was. U zegt daarentegen dat de buitenlanders het eigenlijke doelwit waren van de aanslag (CGVS, p. 18). Als men hiertegenover uw verklaringen plaatst waarin u stelt dat commandant A. (...) uw vader vermoordde en waarin u stelt dat uw ooms u dit zeiden wordt wel heel duidelijk dat hier geen geloof kan worden aan gehecht en dat er terecht vraagtekens mogen geplaatst worden bij dezelfde bewering in verband met de dood van uw oom.

Dat uw vader werkelijk omkwam bij de door u aangehaalde aanslag is ook weinig geloofwaardig, gezien uw weinig doorleefde verklaringen hierover. U stelt met vrienden in het park te hebben gezeten en de explosie te hebben gehoord. Hierna zou u naar de plaats van de aanslag zijn gerend en hebben meegeholpen de doden naar hun huizen te brengen. Uw kledij zou vol bloed hebben gehangen en toen u thuis kwam zou u onmiddellijk in slaap gevallen zijn. De volgende ochtend, toen u wakker werd, zou uw moeder u hebben gevraagd wat er gebeurd was, daar uw kleren vol bloed hingen (CGVS, p. 17). Opvallend genoeg vertelde u tijdens uw gehoor op het CGVS wel over uw bebloede kledij en uw verwonderde moeder maar liet u na ook maar iets te vertellen over wat u met uw vader deed. Slechts nadat u specifiek werd gevraagd naar wat er met uw vader gebeurde na de aanslag en of uw moeder daarvan op de hoogte was vertelt u dat u hem ook naar huis bracht en dat dat het einde van de wereld was waarbij iedereen, inclusief uw moeder begon te huilen (CGVS, p. 17-18). Het komt heel merkwaardig over dat u in uw verhaal zo sterk de nadruk legt op hoe u geholpen hebt de doden naar hun families te brengen en op het feit dat u zo moe was dat u onmiddellijk in slaap viel toen u thuiskwam maar in het geheel geen aandacht hebt voor het drama van uw eigen familie. Moest uw eigen vader werkelijk zijn omgekomen bij deze aanslag mag men verwachten dat het vooral dat zou zijn waar uw aandacht zich zou op richten. Dat u slechts nadat het u gevraagd werd vertelt over de dramatische thuiskomst tast niet enkel op zich uw geloofwaardigheid aan maar komt niet consistent over met uw eerdere verklaring onmiddellijk bij het thuiskomen te zijn gaan slapen. Evenmin komt het consistent over dat uw moeder er zich de volgende dag (nota bene de dag van de begrafenis en de rouwrituelen) dan zou over verwonderen hoe er bloed op uw kledij was terecht gekomen.

Gevraagd waaruit bleek dat commandant A. (...) het sinds de dood van uw vader ook op u gemunt had, haalt u een incident aan tijdens de maand Ramadan van het jaar dat u Afghanistan ontvluchtte. U stelt daar dat men een aanslag op u wilde plegen. Terwijl u en uw vrienden verpoosden in de tuin aan de Taq-e Zafar in Paghman stad (aan de bazaar van Chandal Bayee) zouden soldaten van A. (...) schietend op jullie zijn afgekomen (CGVS, p. 12). Bij nader inzien zou het hier om één soldaat zijn gegaan die het helemaal niet specifiek op u had gemunt (CGVS, p. 13). U en uw vrienden waren aan het kaarten in de tuin terwijl het Ramadan was. Toen de soldaat zag dat er in de maand ramadan in het park werd gekaart en dat er ook andere dingen werden gedaan die niet door de beugel konden, schoot hij in de lucht en wilde hij de aanwezigen in het park controleren (CGVS, p. 13). Uit deze gebeurtenis kan niet worden afgeleid dat commandant A. (...) het op u gemunt had. U beweert dat de soldaat u misschien zou hebben doodgeschoten moest u alleen geweest zijn maar dat is een blote bewering die u weerom baseert op wat u van uw ooms zou hebben gehoord (CGVS, p. 13). U haalt anderzijds aan te vrezen dat de soldaat u misschien naar commandant A. (...) zou hebben gebracht (A. (...), p. 13). Indien die ene soldaat werkelijk mensen zou hebben gearresteerd en naar commandant A. (...) zou hebben gebracht omwille van het verstoren van de openbare orde, wat overigens louter speculatief is, dan is er bij gebrek aan geloofwaardige indicaties dat commandant A. (...) het speciaal op u zou gemunt hebben, geen enkele reden om aan te nemen dat u daarbij speciaal gevisieerd zou worden.

Wat tot slot de arrestatie van uw broer betreft zijn er evenmin aanwijzingen dat deze iets te maken zou hebben met een vijandschap tussen A. (...) en uw familie. Er zijn daarentegen wel vraagtekens bij de geloofwaardigheid van deze arrestatie. U stelt de arrestatie van uw broer slechts te hebben vernomen toen u al in België was. Omdat uw moeder u nooit met uw broer liet spreken als u haar telefoneerde zette u haar wat onder druk. Uiteindelijk vertelde ze u dat commandant A. (...) hem arresteerde. Jullie konden geen van beide nog spreken van verdriet. U stelt niet te weten waarom uw broer gearresteerd is en legt uit dat u, om uw moeder te sparen, nooit vroeg naar de verdere omstandigheden van de arrestatie van uw broer (CGVS, p. 19). U sprak ook nooit met andere familieleden hierover (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw bewering dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gezegd dat uw broer werd

gearresteerd omdat hij was gezien met onvergunde wapens gaat u voorbij aan de tegenstrijdigheid in uw verklaringen en stelt u enkel te vermoeden dat hij er werd ingeluisd door iemand die hem een wapen in de hand had geduwd (Vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS p. 19). Erop gewezen dat het niet met elkaar te rijmen valt dat u nu zegt dat u nooit te horen kreeg waarom uw broer werd gearresteerd en dat u eerder wel de reden van arrestatie gaf, haalt u aan dat het Ramadan is en dat u zelfs de naam van uw broer vergeten bent (CGVS, p. 19). Dit kan niet overtuigen want zelfs aangenomen dat u de reden van zijn arrestatie zou vergeten zijn komt het niet aannemelijk over dat u ondertussen overtuigd zou zijn dat u het nooit geweten hebt en dat u er bewust nooit naar gevraagd hebt. De geloofwaardigheid van de beweerde arrestatie wordt hierdoor ernstig aangetast en dat wordt versterkt doordat het niet geloofwaardig overkomt dat u, indien uw broer werkelijk gearresteerd werd, niet zou proberen te achterhalen wat de omstandigheden van de arrestatie, detentie en eventuele gerechtelijke vervolging waren. Terzijde kan hier nog worden aan toegevoegd dat, gezien commandant A. (...) het hoofd van de politie in het district Paghman is, het logisch lijkt dat arrestaties onder zijn verantwoordelijkheid vallen maar dat zulks niet wil zeggen dat deze arrestaties onterecht zouden zijn. De problematiek van grote aantallen onvergunde wapens is een ernstig veiligheidsprobleem in Afghanistan en zou een arrestatie best kunnen rechtvaardigen.

Concluderend kan worden gezegd dat er geen enkele concrete aanwijzing is dat commandant A. (...) de hand had in deze gebeurtenissen of minstens niet met de bedoeling u of uw familie onrechtmatige schade te berokkenen.

Waar de hierboven besproken gebeurtenissen niet aannemelijk maken dat commandant A. (...) het op u of uw familie gemunt heeft, wordt dit al evenmin aannemelijk gemaakt door de verklaringen waarin u er telkens weer op wijst dat uw ooms u hebben verteld dat commandant A. (...) uw of jullie vijand is. U kan immers, behalve door steeds opnieuw te verwijzen naar de hierboven reeds aangehaalde gebeurtenissen, op geen enkele manier concretiseren van waar deze vijandschap vandaan zou komen. U zou zelfs nooit hebben gevraagd naar de gebeurtenissen die aan de basis hiervan lagen. Moest er werkelijk een relevante dreiging bestaan voor uw familie of uw persoon mocht van u worden verwacht dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd en dat er aannemelijke, coherente en consistente verklaringen zou kunnen over afleggen.

In het licht van de bovenstaande vaststellingen kan ik geen geloof hechten aan uw bewering dat u en uw familie worden gevisieerd door commandant A. (...) en dat hij al aan de basis lag van vervolgingsfeiten tegen uw familie. Bijgevolg kan dit niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daar u niet aan de voorwaarden voldoet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, onderzocht ik ook uw nood aan bescherming op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22

maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor heel 2012. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er momenteel in Paghman een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij motiveert dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij zich zou hebben geïnformeerd naar de achterliggende redenen omtrent het ombrengen van haar oom door commandant A., wijst verzoekende partij erop dat zij nog heel klein was toen haar oom werd gedood en dat de informatie die zij heeft, informatie is die zij van anderen heeft gekregen. Verzoekende partij is dan ook afhankelijk van de mate waarin derden haar deze informatie meedelen. Verzoekende partij is derhalve niet op de hoogte van de details, wat haar evenwel niet kwalijk kan worden genomen. Verzoekende partij weet wel dat haar oom gedood is door commandant A. met een geweer. Dit heeft zij vernomen van haar oom nadat haar vader gestorven was. Verder is verzoekende partij formeel en stelt zij dat zij niet heeft verklaard dat haar vader haar hierover zou hebben verteld. Er is dan ook geen tegenstrijdigheid aanwezig in de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.3.2. Het argument van verzoekende partij dat zij nog heel klein was toen haar oom werd gedood kan geenszins vergoelijken waarom verzoekende partij tot op heden niet weet waarom commandant A. haar oom zou hebben gedood. Immers, zoals ook door verwerende partij terecht wordt gesteld, heeft deze vete vandaag de dag nog steeds een zware impact op het leven van verzoekende partij en haar familie. Van verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij zich hieromtrent informeert.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 augustus 2013 het volgende verklaarde toen haar gevraagd werd of zij wist hoe haar oom exact is omgekomen: *“Dat weet ik niet. Enkel dat ze ruzie hadden en vader en ooms vertelden me dat oom omwille van die ruzie is omgekomen. (...)”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 15). Gezien uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoekende partij verklaard heeft dat ook haar vader haar vertelde dat haar oom omwille van de ruzie met commandant A. was omgekomen, volstaat de loutere ontkenning door verzoekende partij dat zij dit verklaard zou hebben geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Wat betreft het overlijden van haar vader, oppert verzoekende partij dat zij geenszins verklaard heeft dat commandant A. haar vader zou hebben gedood. De oorzaak voor het overlijden van haar vader was een bomaanslag die bovendien niet gericht was tegen haar vader, maar tegen de buitenlanders met wie haar vader werkte. Commandant A. heeft hier evenwel niets mee te maken. Verzoekende partij wijt dit aan een verkeerde vertaling van het Dari naar het Nederlands door de aanwezige tolk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Waar verwerende partij het weinig geloofwaardig acht dat haar vader ook werkelijk omgekomen is bij de door verzoekende partij aangehaalde bomaanslag, geeft verzoekende partij aan dat zij zeer aangedaan is door het overlijden van haar vader, zeker gezien zij hem ook heeft gevonden en naar huis heeft moeten brengen. Het is evenwel onredelijk om te stellen dat haar verklaringen onwaar zouden zijn, louter omdat verzoekende partij zich tijdens het interview niet heeft gedragen zoals het Commissariaat-generaal van haar verwachtte. Bovendien kloppen ook hier de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen niet met deze die door verzoekende partij werden gegeven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij zich na het horen van de bomaanslag naar de plaats van het incident begaf en er mensen begon te helpen, bijvoorbeeld door gewonden naar de ambulance te dragen. Wanneer zij hierbij haar vader zag liggen, bracht zij deze naar huis. Dit was emotioneel zeer zwaar voor zowel verzoekende partij als haar moeder. De volgende ochtend had verzoekende partij nog steeds haar bebloede kleren aan, omdat zij de nacht ervoor te moe was om deze uit te doen en zodus met deze kleren aan in slaap was gevallen. Haar moeder was de volgende ochtend dan ook verwonderd over het feit dat verzoekende partij deze bebloede kleren nog steeds aan had.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de vertaling van het Dari naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op

geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij de dood van haar vader meerdere malen linkt met het feit dat hij vijanden had (*"Mijn vader had vijanden en daardoor ging hij dood. Na zijn dood heeft mijn oom gezegd dat zijn dood met zijn vijanden te maken had. (...) kan niet terug omdat wij vijanden hebben en de naam van de vijand is commandant A. (...). Hij heeft mijn vader vermoord en zal mij ook vermoorden. (...) Mijn oom heeft me dat gezegd. Dat we vijanden met commandant A. (...) zijn, dat hij mijn vader en oom heeft vermoord. (...)"*) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 11, 12 en 13). Later tijdens haar gehoor geeft verzoekende partij aan – totaal tegenstrijdig aan haar eerdere verklaringen – dat zij noch denkt dat commandant A. achter de bomaanslag zit, noch denkt dat de aanslag specifiek tegen haar vader gericht was (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 18). De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is bovendien dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816), alwaar verzoekende partij overduidelijk in gebreke is gebleven.

Betreffende de gebeurtenissen na de bomaanslag, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 augustus 2013 aanvankelijk het volgende verklaard heeft: *"Ja ik heb zelf de doden naar huis gebracht, naar de mensen, zodat ze ze konden begraven. Ik weet nog heel goed dat mijn kleding vol bloed hing. Toen ik thuis kwam viel ik in slaap. En toen ik wakker werd waren mijn kleren vol bloed en mijn moeder vroeg me wat is er gebeurd en toen zei ik dat is van gisteren van die dode mensen. Dan zei mijn moeder, neem dat, steek het in een zak en begraaf dat."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 17). Het is uiterst bevreemdend dat verzoekende partij in eerste instantie niet vermeldt dat zij ook haar vader naar huis heeft gebracht en geen aandacht heeft voor het drama van haar eigen familie, terwijl nochtans verwacht kan worden dat het vooral dat zou zijn waarop zij haar aandacht zou richten. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om dit opmerkelijk gegeven te verklaren.

Evenmin weerlegt zij met de verklaring in haar verzoekschrift dat zij met haar bebloede kleren in slaap was gevallen omdat zij de nacht ervoor te moe was om deze uit te doen de vastgestelde inconsistentie tussen enerzijds haar verklaring dat zij onmiddellijk bij het thuiskomen was gaan slapen (*"Toen ik thuis kwam viel ik in slaap"*) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 17)) en anderzijds haar verklaring omtrent de dramatische thuiskomst.

Waar verzoekende partij in verband met de opmerking van verwerende partij dat het inconsistent overkomt dat de moeder van verzoekende partij zich er de volgende dag over zou verwonderen hoe er bloed op de kledij van verzoekende partij was terecht gekomen in haar verzoekschrift tracht voor te houden dat haar moeder louter verwonderd was over het feit dat verzoekende partij de bebloede kleren nog steeds aan had, meent de Raad dat dit geenszins strookt met de door haar gegeven verklaringen op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt hieruit duidelijk dat verzoekende partij aanvankelijk aangaf dat haar moeder zich afvroeg hoe het bloed op de kledij van verzoekende partij was gekomen (*"En toen ik wakker werd waren mijn kleren vol bloed en mijn moeder vroeg me wat is er gebeurd en toen zei ik dat is van gisteren van die dode mensen."*) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 17)). Later tijdens haar gehoor bevestigt verzoekende partij bovendien nog eens dat haar moeder vroeg hoe het kwam dat er bloed op de kledij van verzoekende partij was:

"En ze vroeg u dan hoe het kwam dat er bloed op was?"

Ja. Ik zei dat is het bloed van vader en andere martelaars." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 18). Dat de moeder van verzoekende partij zich afvroeg hoe het bloed op de kledij van verzoekende partij kwam is zeer bevreemdend indien verzoekende partij de vorige avond werkelijk met haar overleden vader thuis was gekomen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat uit het door verzoekende partij aangehaalde incident – verzoekende partij stelt dat men een aanslag op haar wilde plegen tijdens de maand Ramadan van het jaar dat zij Afghanistan ontvluchtte – niet kan worden afgeleid dat commandant A. het op haar gemunt had, meent verzoekende partij dat wel degelijk duidelijk bleek dat zij werd gevisieerd. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat een soldaat, even nadat commandant

A. voorbij is gereden, in de lucht schoot waarbij deze soldaat duidelijk haar viseerde. Evenwel kon deze soldaat haar niet direct aanpakken in aanwezigheid van al het volk in het park.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij betreffende dit incident niet blijkt dat verzoekende partij enige concrete aanwijzing heeft dat zij tijdens dit incident geïdoleerd werd. Tijdens haar gehoor verklaart verzoekende partij daaromtrent het volgende: “*Die soldaat die kwam. Die was van Paghman. Die kwam en zag dat het de maand Ramadan was en zag dat er jongens aan het kaarten waren, andere dingen deden, dan schoot hij. (...) hij schoot gewoon in de lucht want hij kwam naar daar en wilde iedereen controleren en ik ben weggevlucht omdat de commandant A. (...) toen aan de macht was en ik had schrik opgepakt te worden door die soldaat en naar de commandant zou worden gebracht.*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 13). Daarna merkt verzoekende partij nog op dat indien zij alleen zou zijn geweest, de soldaat haar misschien zou hebben doodgeschoten omdat haar familie vijanden zijn van commandant A. (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 01/08/2013, p. 13). Dit laatste betreft evenwel een blote en hypothetische bewering die door geen enkel concrete aanwijzing ondersteund wordt. Het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het wel degelijk duidelijk bleek dat zij werd geïdoleerd en dat het duidelijk was dat de soldaat haar viseerde, betreft eveneens een blote bewering die geenszins ondersteund wordt door de eerdere verklaringen hieromtrent van verzoekende partij tijdens haar gehoor. Verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor immers zelf aan dat de soldaat ‘iedereen’ wilde controleren, omdat er jongens aan het kaarten waren tijdens de Ramadan. Derhalve blijkt uit niets dat verzoekende partij bij dit incident geïdoleerd werd.

2.2.6.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing in verband met de arrestatie van haar broer, meent verzoekende partij dat verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat verzoekende partij die dag niet heeft gegeten en gedronken en daardoor ook bepaalde zaken niet onmiddellijk zal herinnerd hebben.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij zich bepaalde zaken niet onmiddellijk herinnerde doordat zij die dag niet heeft gegeten en gedronken, geenszins volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar broer gearresteerd werd omdat hij gezien was met onvergunde wapens en later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelt dat zij nooit te horen kreeg waarom haar broer werd gearresteerd omdat zij hiernaar nooit had gevraagd teneinde haar moeder te sparen. Zoals verwerende partij terecht stelt in haar bestreden beslissing, komt het immers niet aannemelijk over dat verzoekende partij ondertussen overtuigd zou zijn dat zij de reden nooit geweten heeft en dat zij er bewust nooit naar gevraagd heeft. Dat zij omwille van de Ramadan zich bepaalde zaken niet onmiddellijk herinnerde kan deze laatste vaststelling geenszins verklaren.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij haar verwijt geen documenten te hebben voorgelegd, merkt de Raad op dat nergens in de motivering van verwerende partij gerept wordt over het ontbreken van documenten. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.8. Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar intellectuele vermogens, met haar leeftijd en met haar psychische stoornissen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij geen medische attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verder stelt de bestreden beslissing dat een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoekende partij bij aankomst in België in 2011 eenentwintig jaar was – wat door verzoekende partij in haar verzoekschrift wordt bevestigd door als geboortjaar het jaar 1990 aan te duiden – en zij derhalve in de jaren voorafgaand aan haar vlucht uit haar land van herkomst zeker geen *infans* maar was. Ten slotte kan door de Raad niet worden ingezien hoe enige scholingsgraad zou vereist zijn om een waarheidsgetrouw asielrelaas naar voor te brengen en zich te informeren over het gebeuren betreffende haar familie. Voormeld verweer wordt door de Raad niet aanvaard.

2.2.9.1. Verder stelt verzoekende partij dat zij een risicoprofiel heeft, namelijk dat van een jonge heer die zal ingezet worden om te vechten. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 en voegt desbetreffende passage als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.9.2. De Raad merkt op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd

bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Daar van dergelijke gedwongen rekrutering enkel sprake is in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen, toont verzoekende partij evenwel geen concreet verband aan met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel wederom niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en wijst op het verhoogd aantal incidenten in Afghanistan in 2013. Gedurende de eerste maanden van 2013 waren er 47% meer incidenten dan in dezelfde periode van 2012. Bovendien wordt er voorspeld dat 2013 het tweede meest gewelddadige jaar zal zijn na 2011. Ook behoorde de provincie Kabul in 2012 tot de twaalf provincies met de meeste incidenten. Verder voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal persberichten over incidenten die zich in Kabul in 2013 hebben voorgedaan (bijlage 4), een persbericht d.d. 31 juli 2013 dat stelt dat er meer burgerdoden zijn in Afghanistan (bijlage 5), een persbericht d.d. 7 juli 2013 waarin wordt vermeld dat er 927 Afghanen gesneuveld zijn in juni (bijlage 6) en een afdruk van titels van persberichten omtrent het geweld in Kabul en, meer algemeen, in Afghanistan sinds november 2009 (bijlage 7). Verzoekende partij toont dan ook aan dat zij in Afghanistan niet veilig is, ook niet in de provincie Kabul. De Raad oordeelt echter dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Paghman in de provincie Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 1) en de "Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 2), blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie heeft plaatsgevonden en dat deze tendens zich doorzette voor heel 2012. In 2012 is het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gegaan in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Buiten Kabul-stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Voor het district Paghman werd er in de periode van verslaggeving slechts één gewelddadig incident gemeld. In augustus miste een RCIED (Remote Controlled IED) in Paghman zijn doel (een wagen met personeel van het ministerie van defensie) en raakte een bus waarbij acht mensen omkwamen, waaronder toevallig één soldaat. Uit de Cedoca-rapporten blijkt derhalve dat het geweld een sterk gericht karakter vertoont, waarbij aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit eerder uitzonderlijk zijn. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de aangebrachte informatie door verzoekende partij (bijlage 3) kan nergens worden afgeleid dat het UNHCR in haar recente richtlijnen stelt dat er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Nergens in deze nieuwe richtlijnen wordt er geadviseerd voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie om aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. Deze aangebrachte informatie doet dan ook geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan. De door verzoekende partij aangehaalde en bijgevoegde persberichten (bijlagen 4 en 7) zijn evenmin van die aard om de voorgaande analyse te ondergraven. Uit deze berichten blijkt immers op generlei wijze dat Afghaanse asielzoekers uit het district Paghman in de provincie Kabul een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De incidenten waarvan sprake in de persberichten bevestigen immers louter het gerichte karakter van het geweld in de provincie Kabul. Wat betreft de overige persberichten (bijlagen 5-7) is de Raad van oordeel dat deze informatie, die over de veiligheidssituatie in Afghanistan handelt, en niet concreet over de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul, niet volstaat om aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gesteund niet meer actueel of correct zou zijn.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 1 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Verder is de Raad van oordeel dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel evenmin is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT